

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χανταῖα

Περίοδος Β' —τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 5 Ὀκτωβρίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 40

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

—Ὅταν ἡ σχεδία προσέκρουσε κατὰ τῶν βράχων, ἐρρίφθησαν εἰς τὴν δίνην, αὐτὸς καὶ ὁ Λί-Μάϊ.

—Ὁ Λί-Μάϊ;... ἀνέκραξεν ὁ Μ. Ξ Οὐμπέρ!

—Ποῖος;... Λί-Μάϊ;... εἶπε καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ.

—Ναί... Λί-Μάϊ... ἔτσι τὸν λέγουν. Μοῦ ἔδειχνε τὸν ἐαυτὸν τοῦ καί μου ἔλεγε: Λί-Μάϊ! Λί-Μάϊ!

—Ὡστε ἔχει ὄνομα;

—Βεβαίωτατα, Τζὼν... Ἀφ' οὗ ἐμιλῇ κανεῖς, ἀφ' οὗ διδῇ ὀνόματα εἰς τὰ ἄλλα πράγματα. δὲν εἶνε φυσικὸν νὰ δώσῃ ἕν ὄνομα καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ; παρτήρησεν ὁ Μ. Ξ Οὐμπέρ

—Τότε λοιπόν, ἡρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ, μήπως καὶ αὐτὴ ἡ φυλὴ, αὐτὸς ὁ λαὸς — ὅπως θέλετε, — ἔχει ἐπίσης τὸνομά του;

—Ναί... λέγονται Βάγγδοι... ἀπεκρίθη ὁ Λάγκας. "Ἀκουσα πολλὰς φορὰς τὸν Λί-Μάϊ νὰ τοὺς λέγῃ Βάγγδους.

Ἡ λέξις αὕτη, τῶντι, δὲν ἀνήκειν εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Κόγγου. Ἀλλά, εἴτε Βάγγδοι εἴτε μή, αἱ ἰθαγενεῖς εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ ρίου, ὅταν συνέβη τὸ δυστύχημα. Ἐτρεῖξαν εἰς τὸν φραγμὸν καὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὸ ρεῦμα, πρὸς βοήθειαν τοῦ Λί-Μάϊ καὶ τοῦ Λάγκα. Οὗτος λιποθυμήσας, δὲν ἐνεθυμεῖτο τί συνέβη κατόπι, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι οἱ φίλοι τοῦ εἶχον πνιγῇ εἰς τὴν δίνην.

Ὅταν ὁ Λάγκας συνῆλθεν, εὗρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς ἐυρώστου Βάγγδου, αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοῦ Λί-Μάϊ, ὁ ὁποῖος Λί-Μάϊ εὕρισκετο εἰς τὰς ἀγκάλας

τῆς «νγκόρας», τῆς μητέρας τοῦ! Ἡ δὲ δύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι, ὀλίγας ἡμέρας πρὶν ἀνευρεθῇ ὑπὸ τοῦ Λάγκα, ὁ μικρὸς εἶχε παραπλανηθῇ εἰς τὸ δάσος, ὅπου οἱ γονεῖς τοῦ περιεφέροντο εἰς ἀναζήτησίν του. Γνωρίζομεν πῶς ὁ Λάγκας τὸν ἔσωσε, καὶ πῶς, ἄνευ αὐτοῦ, ὁ μικρὸς θὰ ἐχάνετο εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ρίου Γιοχάουζεν.

Μετὰ καλὴν μεταχείρισιν, μετὰ πολλὴν περιποίησιν μάλιστα, ὁ Λάγκας ὠδηγήθη εἰς τὸ χωρίον τῶν Βάγγδων. Ὁ Λί-Μάϊ δὲν ἤργησε νὰ νικήσῃ τὰς δυνάμεις

τοῦ. Ἦτο ἀσθενὴς μόνον ἀπὸ τὴν ἐξάντλησιν, ἀπὸ τὴν ἀστίαν καὶ ἀπὸ τοὺς κόπους. Ἀρρὺ ὑπῆρξεν ὁ προστατευόμενος τοῦ Λάγκα, ἔγινε τώρα ὁ προστάτης του. Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Λί-Μάϊ ἐδείχθησαν εὐγνώμονες. Ἀφ' οὗ καὶ τὰ ζῶα ἀκόμη αἰσθάνονται ἐυγνωμοσύνην πρὸς τοὺς ὅπως δῆποτε εὐεργετοῦντας αὐτά, διατὶ νὰ μὴ τὴν αἰσθάνωνται καὶ τὰ ὄντα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα προφανῶς ἦσαν ἀνώτερα ζῶων;

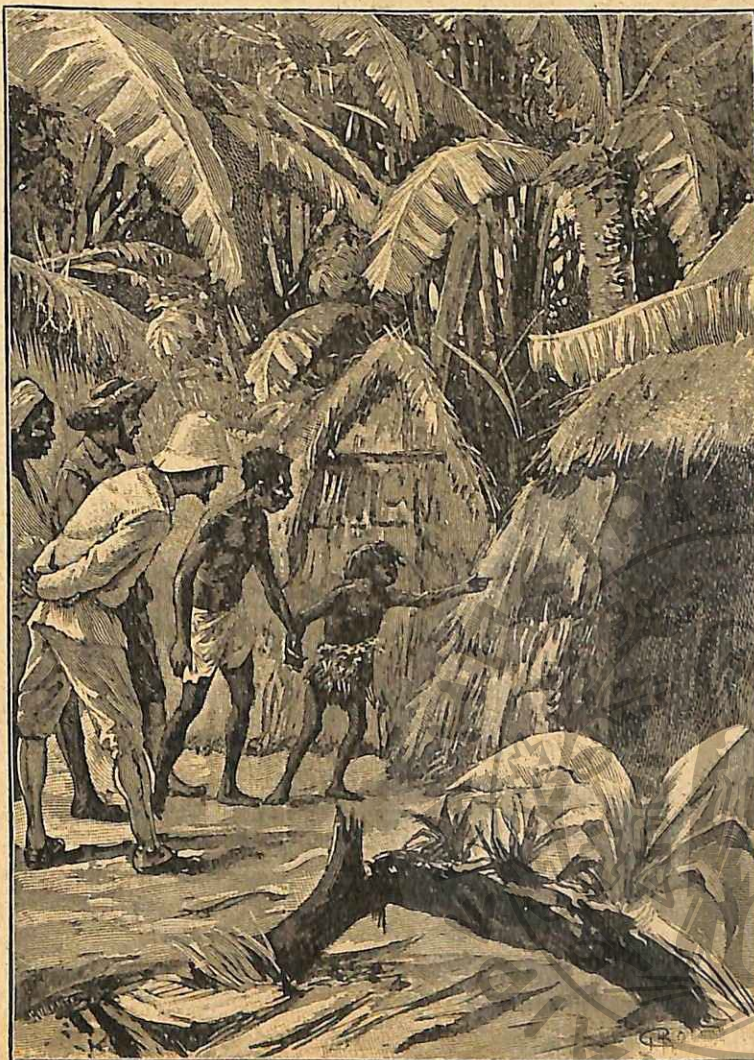
Τελος πάντων, τὴν πρωτὴν ἐκείνην, ὁ

Λάγκας εἶχεν ὀδηγήθῃ ὑπὸ τοῦ Λί-Μάϊ ἐξωθεν τῆς καλύβης. Διὰ ποῖον λόγον; τὸ ἡγνόει Ἀλλ' ἀπὸ μέσα ἠκούοντο φωναί, καὶ ἀκροαθεῖς, ἀνεγνώρισε τὰς φωνὰς τοῦ Τζὼν Κόρτ καὶ τοῦ Μ. Ξ Οὐμπέρ...

Αὐτὰ εἶχον συμβῇ ἀπὸ τοῦ χωρισμοῦ των παρὰ τὸν φραγμὸν τοῦ ρίου Γιοχάουζεν

—Πάει καλὰ, Λάγκα, πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ· ἀλλὰ ἡμεῖς πεθαίνομεν τῆς πείνας, καὶ πρὶν ἐξακολουθήσῃς τὴν διήγησίν σου, ἀν ἡμπορῇς, μετὰ τὰ ἱσχυρὰ μέσα τοῦ ἔχεις ἐδῶ...

Ὁ μικρὸς ἰθαγενὴς ἐξῆλθε, καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπιστρέψῃ φέρων ἄρκετα τριφύλλα: ἕνα μεγάλον κομμάτι βουβύλου ψημένον, πέντε ἑξ ἡκροπύς ἀνακλίας ἐκ τῶν λεγομένων «ἀρτος πιθῆκων», βανανὸς νωπὰς, καὶ, εἰς μίαν γολοκύνθην, βρασπὸν ὕδωρ, ἀντικειμένην μετὰ τὸν γαλακτωδὴν χυμὸν ἐνὸς δένδρου,

«Ὁδηγούμενοι: ὑπὸ τοῦ μικροῦ ἀγρίου.» (Σελ. 314, στ. γ')

Εννοείται, ότι η συνομιλία ανεβλήθη. Ο Μάξ Ουμπέρ, ο Τζών Κόρτ και ο Κάμης είχαν τόσο φοβεράν όρεξιν, ώστε δεν εφάνησαν καθόλου δύσκολοι ως προς την ποιότητα της τροφής. Άλλως τε ήτο αρκετά καλή. Καί από τὸ τεμάχιον τοῦ βουβάλου, ἀπὸ τὸν ἄρτον καὶ ἀπὸ τὰς βανάνας, δὲν ἀπέμενον μετ' ὀλίγον παρὰ τὰ κόκκαλα καὶ οἱ φλοιοί.

Τότε ὁ Τζών Κόρτ ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάκρισιν καὶ ἠρώτησε τὸν μικρὸν ἰθαγενῆ ἂν οἱ Βάγγδοι αὐτοὶ ἦσαν πολυάριθμοι.

— Ναί . . . ναί . . . πολλοί . . . ἐγὼ εἶδα πολλούς ! ἀπήντησεν ὁ Λάγκας.

— Ὅπως εἰς τὸ χωρίον Μπορνὺ ἢ εἰς τὸ Μπαγκιρμῆ ;

— Ναί.

— Καὶ δὲν κατεβαίνουν ποτέ ;

— Κατεβαίνουν βέβαια . . . ὅταν θέλουν νὰ κυνηγήσουν, νὰ μαζεύσουν ρίζες, καρπούς, νὰ πάρουν νερό . . .

— Καὶ ἐμιλοῦν ;

— Ναί . . . ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐννοῶ . . . Κάπου-κάπου ὅμως, μερικὲς λέξεις . . . τὰς ξέρω . . . σὰν αὐτὲς ποὺ λέγει ὁ Λί-Μάι . . .

— Ὁ δὲ πατέρας καὶ ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ ; . . .

— Πολὺ καλοί . . . μάγαποῦν . . . καὶ αὐτὰ ποὺ σὰς ἔφερα, ἀπὸ ἐκεῖ εἶνε.

— Δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ τοὺς εὐχαριστήσω τοὺς καίμενους ! εἶπεν ὁ Μάξ Ουμπέρ.

— Καὶ αὐτὸ τὸ χωρίον, ἐπάνω 'στὰ δένδρα, πῶς το λέγουν ;

— Νγκάλα.

— Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ χωρίον ὑπάρχει κανένας ἀρχηγός ;

— Βέβαια.

— Τὸν εἶδες ; . . .

— Ὅχι . . . ἄκουσα ὅμως ὅτι τον λέγουν Μζέλο-Τάλα-Τάλα.

— Λέξεις ἐντόπιες ! . . . ἀνέκραξεν ὁ Κάμης.

— Καὶ τί σημαίνουν αὐταὶ αἱ λέξεις ;

— Ὁ Μπάρμπα-Καθρέπτης, ἀπὴν-τησεν ὁ ὁδηγός.

Καὶ τῶντι, οἱ κάτοικοι τοῦ Κόγγου οὕτως ὀνομάζουν τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος φορεῖ ματογυῶλια : ὡς νὰ ἐλέγαμεν ἡμεῖς «διοπτροφόρος».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΟΙ ΒΑΓΔΔΟΙ

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, ὁ Μζέλο-Τάλα-Τάλα, βασιλεὺς τοῦ λαοῦ τῶν Βάγγδων, ἀρχὼν τοῦ ἐναερίου ἐκείνου χωρίου, — ἰδοὺ τί θὰ ἦτο ἱκανὸν μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ πραγματοποιήσῃ τοὺς πόθους καὶ τὰ ὄνειρα τοῦ Μάξ Ουμπέρ ! Μὲ τὴν ζωηρότητα τῆς φαντασίας του, δὲν εἶχεν ὀνειροπολήσῃ εἰς τοὺς μυχοὺς τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου δάσους τοῦ Οὐμπάγκη, φυλάς νέας, πόλεις ἀγνώ-

στους, ὁλόκληρον κόσμον παράδοξον, τοῦ ὁποίου κανεὶς δὲν ὑπόπτει τὴν ὑπαρξίν ; Καὶ ἰδοὺ σήμερον τὸ ὀνειροπόλημα πραγματικότης !

Δὲν παρέλειψε νὰ συγχαρῇ πρῶτος τὸν ἑαυτὸν τοῦ διὰ τὴν ἔκτακτον ἐπιτυχίαν, καὶ δὲν ἐσταμάτησεν εἰμὴ πρὸ τῆς εὐλόγου ταύτης παρατηρήσεως τοῦ Τζών Κόρτ :

— Εἶσαι ποιητής, φίλε μου ! ὅπως ὅλοι οἱ ποιηταί, ἔχεις τὴν μαντικὴν δύναμιν, καὶ ἰδοὺ ὅτι ἐμάντευσες, ἐπροφήτευσες . . .

— Πραγματικῶς, Τζών. Ἀλλὰ ὅτι καὶ ἂν εἶνε ἡ φυλὴ αὐτὴ τῶν ἡμιανθρώπων, ὁ σκοπός μου δὲν εἶνε νὰ τελειώσω τὰς ἡμέρας μου εἰς τὴν πρωτεύουσάν των ! . . .

— Οὐτε ὁ ἰδικός μου, ἀγαπητέ μου Μάξ. Πρέπει ὅμως νὰ μείνῃ κανεὶς πολὺ, διὰ νὰ τοὺς σπουδάσῃ ὑπὸ ἐθνολογικὴν ἐποψίν, καὶ ἐπειτα ἅμα ἐπιστρέψῃ μετ' ὁ καλὸς, νὰ δημοσιεύσῃ ἕνα βιβλίον καὶ νὰ ναστατώσῃ τοὺς σοφοὺς τοῦ κόσμου !

— Ἄς εἶνε, ἀπήντησεν ὁ Μάξ Ουμπέρ, θὰ μελετήσωμεν, θὰ συγκρίνωμεν, θὰ ἐξετάσωμεν ὅλα τὰ θέματα τὰ σχετικὰ μετ' ὁ ζήτημα τῆς ἀνθρωπομορφίας, ἀλλ' ὑπὸ δύο ὁρους . . .

— Ὁ πρῶτος ; . . .

— Νὰ μας ἀφίσουν ἐλευθέρους νὰ περιφερώμεθα εἰς τὸ χωρίον καὶ νὰ το περιεργασθώμεν ὅσον θέλομεν . . .

— Καὶ ὁ δεύτερος ; . . .

— Νὰ μας ἐπιτρέψουν νὰ φύγωμεν ὅποτε μᾶς καπνίσῃ !

— Καὶ πρὸς ποῖον θάποταθώμεν ; . . . ἠρώτησεν ὁ Κάμης.

— Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν Μπάρμπα-Καθρέπτην, ἀπεκρίθη ὁ Μάξ Ουμπέρ. Ἀλλὰ διατί, ἀλήθεια, οἱ ὑπῆκοοί του τὸν ὀνομάζουν ἔτσι ; . . .

— Καὶ διατί εἰς κογγικὴν γλῶσσαν ; προσέθεσεν ὁ Τζών Κόρτ.

— Μήπως ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης φορεῖ γυαλιὰ μυωπικὰ ἢ πρεσβυωπικὰ ; . . .

— Καὶ ἀπὸ ποῦ νὰ προέρχωνται αὐτὰ τὰ γυαλιὰ ; . . . ἠρώτησεν ὁ Τζών Κόρτ.

— Ἀδιάρκον, ἐξηκολούθησεν ὁ Μάξ Ουμπέρ. Ὅταν θὰ ἡμπορέσωμεν νὰ συνομιλήσωμεν μετὰ τῆς Μεγαλειότητός του, εἴτε ἂν οὐ μάθῃ τὴν γλῶσσάν μας εἴτε ἂν οὐ μάθωμεν τὴν ἰδικήν του, θὰ τῇ προτείνωμεν νὰ υπογράψῃ συνθήκην συμμάχιας καὶ ἐπιμαχίας μετ' ἡμῶν.

— Ὁ Μάξ Ουμπέρ δὲν ἐξεφράζετο ἄρα γε πολὺ αἰσιδύως, ἐλπίζων ὅτι θὰ τοῖς ἐδίδετο ἡ ἄδεια νὰ περιφέρονται ἀνὰ τὸ χωρίον καὶ νὰ νῆανωρῶσιν ἐκεῖθεν ὅποτε ἤθελαν ; . . . Ἄν ἀπειναντίας ὁ Τζών Κόρτ, ὁ Κάμης, καὶ αὐτὲς ἐκρατοῦντο αἰχμάλωτοι, ποῖος θὰ ἐσκέπτετο νὰ ἐλ-

θῇ νὰ τοὺς εὕρῃ εἰς τὸ χωρίον Νγκάλα, εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ Μεγάλου Δάσους ; . . . Καὶ ἀφοῦ δὲν θὰ ἐβλεπον νὰ ἐπανέλθῃ κανεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ κερβαρίου, δὲν θὰ ἐπίστευον ὅλοι ὅτι ἐλάθῃ ὁλόκληρον εἰς τὰς χώρας τοῦ Ἄνω Οὐμπάγκη ; . . .

Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα ἂν ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του θὰ ἐκρατοῦντο ἢ ὄχι φυλακισμένοι ἐντὸς τῆς καλύβης ἐκείνης, τοῦτο ἐλύθη σχεδὸν ἀμέσως. Ἡ θύρα ἦνοιξεν καὶ ὁ Λί-Μάι ἐνεφανίσθη.

Κατ' ἀρχὰς ὁ μικρὸς ἔτρεξε πρὸς τὸν Λάγκαν καὶ τῇ ἔκαμε μυρίας θωπείας, τὰς ὁποίας οὗτος ἀπέδωκε προθύμως. Ὁ Τζών Κόρτ εἶχε λοιπὸν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξετάσῃ προσεκτικώτερα τὸ παράδειξον ἐκεῖνο πλάσμα. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ ἡ θύρα τῆς καλύβης ἔμεινεν ἀνοιχτή, ὁ Μάξ Ουμπέρ ἐπρότεινε νὰ ἐξέλθουν, διὰ νὰ ἰδοῦν τοὺς κατοίκους τοῦ ἐναερίου χωρίου.

Καὶ πραγματικῶς, ἐξῆλθον ἐκ τῆς καλύβης καὶ ἤρχισαν νὰ περιπατοῦν, ἐδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ μικροῦ ἀγρίου, — δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ὀνομάσῃ οὕτω ; — ὁ ὁποῖος ἐκράτει ἐκ τῆς χειρὸς τὸν φίλον τοῦ Λάγκαν. Μετ' ὀλίγον εὐρέθησαν εἰς τὸ κέντρον μικρᾶς πλατείας, ὅπου ἐπηγαίνοντο οἱ Βάγγδοι μεταβαίνοντες εἰς τὰς ἐργασίας των).

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ ΑΤΘΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΟΥΜΕΙΣΘΕ τί σὰς ἔγραφα μίαν φορὰν περὶ Μηκρῶν Δημοσιογράφων ; Κάτι τι σχετικόν, ἀλλὰ καὶ ὅπως διόλου ἄσχετον, θὰ σὰς διηγήθῃ σήμερον !

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ὁ Ἄριελ, — φίλος τῆς Διαπλάσεως, — με συνῆντησεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατέρα του καὶ μοῦ εἶπε : «Θέλετε νὰ σὰς δεῖξω τὸ πρῶτον φύλλον τῆς ἐφημερίδος μας ;» Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησίν μου, ἔρριπεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, ἐμπρὸς μου, μίαν κόλλαν χαρτί, ἡ ὁποία εἶχε πραγματικῶς ὅλον τὸ ἐξωτερικὸν μικρᾶς ἐφημερίδος, — με μόνον τὴν διαφορὰν ὅτι ἦτο χειρόγραφος.

Ἐπιτιφορεῖτο τὸ ΕΘΝΟΣ, με κατὰ χονδρὰ καὶ κατάμικρα γράμματα. Διευθυντής, Ἄριστομένης ὁ Μεσσήνιος, (ἄλλος φίλος τῆς Διαπλάσεως.)

ἀρχισυντάκτης ὁ ρηθὺς Ἄριελ. Γραφεῖα ὁδὸς δεῖνα ἀριθμὸς τὰδε (εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Διευθυντοῦ.) Πρόγραμμα ἐν συντόμῳ : «Ἐπειδὴ τὸ σύνταγμα καταπατεῖται, ἐπειδὴ ἡ ἀστυνομία ἐξετρώχισθη, ἐπειδὴ τὸ Κράτος βαίνει κατὰ κρημνῶν, ἀπεφασίσανεν νὰ ἐκδώσωμεν ἐθνικὴν ἐφημερίδα, τὴν ὁποίαν ὀνομάσωμεν ἘΘΝΟΣ, κτλ. κτλ.»

Προχωρῶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, στρέφω τὸ φύλλον . . . ἀδύνατον νὰ προχωρήσω : Τὰ μαῦρα γράμματα τοῦ τίτλου εἶχαν περᾶν καὶ ἀπὸ πίσω, καὶ ἡ δευτέρα σελὶς ἦτο πολὺ δυσανάγνωστος. Πηδῶ μερικὰ ἄρθρα κατ' ἀνάγκην, καὶ ἔρχομαι εἰς τὰ Διάρκον : «Πολλοὶ κάτοικοι τῆς ὁδοῦ μας ρίπτουν τὰ σκουπίδια τῶν εἰς τὸ πεζοδρόμιον. Ἐπιστῶμεν τὴν προτοχὴν τῆς Ἀστυνομίας. Κύριε Γενησέλη, πρὸς Θεοῦ ! . . .»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσέρχεται ἡ Μιράντα — ἀδελφὴ τοῦ Ἄριελ. — καὶ ζητεῖ τὸ κόκκινον μολύδι.

— Οὐφ ! τὸ ξέχασα ἐστὶ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνους ! ἀναφωνεῖ ὁ Ἄριελ, με δλὴν τὴν σοβαρότητα.

Ἐξακολουθῶ : «Τὸ τραῦμα τῆς ὁδοῦ Ἰπποκράτους κατήντησεν ἀνυπόφορον ὅλον τὸ καλοκαίρι εἶχαν βαγόνια κλειστά, καὶ τῶρα ποῦ ἐχειμῶνιασεν, ἐβάλαν ἀνοιχτά ! ! . . . Ἐπιτέλους, πότε θάπο- κτήσωμεν ἕνα τρὸμ τῆς προκοπῆς ;»

Νέα διακοπὴ μοῦ προσφέρουν γλυκὸ καὶ ἡ ὑπὲρ τρία, ἀπρόσμενη, ἀφίνει τὸ δοχεῖον καὶ τὸ ποτήρι ἐπάνω εἰς τὴν ἐφημερίδα . . . Νερὰ καὶ σιρόπια διαβρέχουν τὸ καίμενον τὸ «ἘΘνος», καὶ ὁ Ἄριελ μοῦ τὸ ἀρπάζει, διὰ νὰ το βά- λῃ . . . νὰ στεγνώσῃ. Ἐχει δίκαιον, διότι το ἔχει . . . μονάκριβον.

— Ἐ, πῶς σὰς φάνηκε ; μ' ἔρωτᾷ.

— Πῶς νὰ μου φάνῃ ; Μήπως μπό- ρεσα νὰ διαβάσω τίποτε ; Ἐδῶ κακο- γραφία, ἐκεῖ μουντζούρα, ἐκεῖ βρέξιμο . . . πάσι ! Ἀλήθεια, ὁ Ἄριελ δὲν εἶνε μαζί σας ; (ὁ Ἄριελ τῆς τυγχάνει ἀδελφὸς τοῦ Ἀριστομένηους τοῦ Μεσσήνιος.)

— Ὁ Ἄριελ εἰς ἐμόρφασε.

— Μὰς ἐγέλασεν ! εἶπεν ἡ ἐμεί- γαμεν σύμφωνοι νὰ βγάλωμε καὶ οἱ τρεῖς ἐφημερίδα, ἀπεσπάθῃ ἡ ἐβγάλε μόνος τοῦ περιοδικόν . . . τὴν «Ἀτθίδα».

— Μὰ δὲν σὰς εἶπα, ὅτι θὰ γράφω ἡ ἐγὼ ; ἐφώνησεν ἡ Μιράντα ἀπὸ τὸ ἄλλο δωμάτιον ἂντι τοῦ Ἀκρίτα θὰ πάρετε ἐμέ.

— Εὐχαριστοῦμεν ! εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Ἄριελ.

— Ποῦ εἶνε ἡ «Ἀτθίς» ; ἠρώτησα.

— Δὲν τὴν ἔχω . . . ὅταν θὰ ξανάλ- θετε . . .

Πραγματικῶς, προχθὲς ποῦ ξαναπῆγα ἐστὶ σπῆτι τοῦ, ὁ Ἄριελ εἶχε νὰ μου δεῖξῃ νέα : τὸν δεῦτερον ἀριθμὸν τοῦ

«Ἐθνους» καὶ ὅλα τὰ μέχρι τοῦδε ἐκ- δοθέντα φύλλα τῆς «Ἀτθίδος». Ὁ δεῦτερος ἀριθμὸς τοῦ «Ἐθνους» καθαρῶτερος, καλλιγραφικώτερος ὁ τίτλος δὲν ἦτο πλέον μετὰ τὰ ἐπικίνδυνα ἐκείνα ὁλόμικρα γράμματα, ἀλλὰ μετὰ ἄλ- λα, λεπτότερα, ἀπλῶς σκιερὰ εἶχε καὶ μίαν εἰκόνα καλὴν, καὶ ὕλην . . . ὡς πάντοτε ποικίλην καὶ ἀξιανόγνωστον. Παραδείγματός χάριν : «Ἐπανήλθεν ἐκ Χαλκιδίου, ὅπου παρεθέρισε χάριν τῆς ὑγείας του, ὁ κ. Ἀκρίτας, διευθυν- τῆς τοῦ λαμπροῦ περιοδικοῦ Ἀτθίς.»

Ἡ «Ἀτθίς» τοῦ Ἀκρίτα ἦτο πολὺ καμψότερα (καὶ φυσικὰ ἀφοῦ ἦτο περιοδικόν !), σοβαρώτερα, μετὰ καλὰς εἰ- κόνας καὶ μετὰ ὕλην «ἐκλεκτήν». Ἀρ- θροῖς, διηγήματα, γνωμικὰ κτλ. ὅλα σχεδὸν μεταφρασμένα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Φαίνεται, ὅτι ὁ Ἀκρίτας εἶχε ἐρ- γασθῇ καλὰ εἰς τὸ διάστημα τῶν διακο- πῶν, καὶ τῶρα ἀντέγραφεν ἀπλῶς εἰς τὸ καθαρὸν τὴν ἐργασίαν ἐκείνην. Ἀπειναν- τίας οἱ κκ. Ἄριελ καὶ Ἀριστο- μένης ὁ Μεσσήνιος δὲν ἐννοοῦσαν νὰ κοπιᾶσιν καὶ τόσο πολύ, καὶ ἐπρω- τήμασιν τὴν ἐύκολον χρονογραφίαν τῆς ἐφημερίδος καὶ αὐτὸς εἶνε, ὑποθέτω, ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὴν συντροφίαν τοῦ Ἀκρίτα . . .

Τελος πάντων, ἂν οὐ ἐγέλασα ἀρκε- τὰ μετὰ τὰς παιδικὰς αὐτὰς ἀπομιμήσεις, ἔπειτα, κατὰ τὴν συνήθειάν μου, ἐσοβα- ρεύθηκα καὶ ὀλίγον.

— Καὶ τί λέγουν οἱ μπαμπάδες σας γι' αὐτὰ ὅλα ; ἠρώτησα.

Σημειώσατε, ὅτι οἱ «μπαμπάδες» τῶν φίλων μας εἶνε σοφώτατοι ἄνθρωποι.

— Γὰρ τὸ «ἘΘνος» δὲν λέγουν πολ- λὰ πράγματα, ἀπήντησε μετὰ τὴν συνήθη του εὐλικρίαν ὁ Ἄριελ. Τὸν Ἀκρίτα νῦν ὅμως τὸν ἐπαινοῦν πολὺ, γιὰτὶ εἰργάσθη, λέγουσιν, τὰς διακοπὰς, καὶ ὠφελήθη πολὺ-πολὺ εἰς τὰ γαλλικά.

Καὶ ἐγὼ, νὰ σὰς εἰπῶ, εἶμαι μετὰ τὴν γνώμην τῶν «μπαμπάδων». Ὁ Ἀκρί- τας ἔκαμε τὸ γούστὸ του, ἔπαίξε, διεσκέδασεν, ἀλλὰ καὶ ὠφελήθη συγχρό- νως μετὰ τὴν «Ἀτθίδα». Οἱ ἄλλοι δὲν ὠφελήθησαν πολὺ, οὔτε τοῦλάχιστον ὠφελήσαν . . . τὸ ἔθνος (ἐκτὸς ἂν τοὺς εἰσακούσῃ ἡ Ἐταιρεία τῶν Ἰπποσιδηρο- δρόμων καὶ βάλλῃ κλειστὰ τρὸμ εἰς τὴν ὁδὸν Ἰπποκράτους.) Ὅπως δὲ ποτε, καὶ ὁ μὲν καὶ οἱ δὲ δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἐ- κείνους δημοσιογράφους, οἱ ὁποῖοι τυπὸ- νουν ἢ λιθογραφοῦν τὰς ἐφημερίδας των, καὶ ζητοῦν συνδρομὰς, καὶ κἀμνον κατὰ τὸ ὅποιον δὲν εἶνε οὔτε σοβαρόν, οὔτε παιγνίδι. Ὁ Ἀριελ καὶ οἱ φίλοι του παίζουν, σὰν καλὰ παιδιὰ ποῦ εἶνε, ἀλλὰ βλέπετε ὅτι καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ παιγνίδι εἰμπορεῖ νὰ προκύβῃ κάποια ὠφέλεια.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἰδε σελ. 306.)

ΤΕΛΗΣ, ζωηρῶς. — Μὰ ὄχι δά ! ὄχι δά ! . . . δηλαδή . . .

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Τίποτε ! εἶπατε φέμμα, καὶ γὰρ νὰ βγῆτε ἀπὸ τὸν κατήφορο, πρέπει νὰ το ξεπῆτε.

ΤΕΛΗΣ. — Πῶς ;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Ἄν ἤμουν ἐγὼ ἐστὶ θέσι σας, θὰ ἔπερνε τὸ καπελάκι μου καὶ θὰ ἔτρεχα ἐστὶς θείας μου.

ΤΕΛΗΣ. — Καὶ νὰ πῶ ὅτι . . . ἂ, ὄχι, Κατερίνα, αὐτὸ δὲν γίνεται !

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Μοῦ κακοφαίνεται πολὺ, γιὰτὶ ἦταν ὁ μόνος τρόπος νὰ γλυτώσε- τε τὴν τιμωρίαν . . .

ΤΕΛΗΣ. — Τὴν τιμωρίαν ; . . . ὥστε λοιπὸν θὰ με μαρτυρήσῃς ;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Ὅχι, δὲν θὰ σὰς μαρ- τυρήσω . . . Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι ἅμα κἀνὴ κανεὶς ἄσχημα, πάντα τιμωρεῖται, εἴτε μετὰ τὸν ἕνα τρόπο, εἴτε μετὰ τὸν ἄλ- λο . . . Ἄς εἶνε αὐτὸ εἶνε δική σας δουλειά τῶρα ἔχω κ' ἐγὼ τὰς δικὰς μου καὶ σὰς ἀφινῶ. (Ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΤΕΛΗΣ, μόνος.

Νὰ πάρω, λείει, τὸ καπελάκι μου, καὶ νὰ τρέξω ἐστὶς θείας μου, κ' ἐκεῖ, μπροστὰ σὲ ὅλες τὰς κυρίες, νὰ πῶ πῶς ἔκαμα τὸ καὶ τὸ . . . Τῆς φαίνεται εὐ- κολο τῆς Κατερίνας . . . Ἄς εἶνε καθένας μετὰ τὴν ιδέα του. Πάντα, λείει, τιμωρεῖται κανεὶς, εἴτε μετὰ τὸν ἕνα τρόπον εἴτε μετὰ τὸν ἄλλο. Εἶμαι πολὺ περιέργος νὰ μάθω πῶς καὶ ἀπὸ ποῖον θὰ τιμωρηθῶ ἐγὼ. Καὶ γιὰτὶ ; Μπορεῖ νὰ λέγῃ ὅτι θέλει ἄλλα ἐγὼ δὲν βλέ- πω κανένα μετὰ τὸ τεχνάσμα τοῦ Πανα- γῆ. Θὰ ἐπρωτιμούσα ὅμως νὰ μὴ το εἴ- χα κάμῃ, καὶ νὰ σὰς πῶ, ἂν δὲν ἦταν ἐκεῖνες ἡ γριεῖς. . . (Κτυπάζει τὸ καπέλον του, κρεμασμένον εἰς τὸν τοῖχον.) Ἄ, νὰ οἱ προσκεκλημένοι μου ! ἔτσι λύεται τὸ ζή- τημα !

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΤΕΛΗΣ, ΜΙΚΗΛΑ, ΟΥΡΑΝΙΑ κρατοῦσα ἕνα πελώριον τσουρέκι.

ΤΕΛΗΣ. — Φέρατε τὸ τσουρέκι ; Ζήτη ! ΟΥΡΑΝΙΑ, ἀποθέτουσα αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέ- ζης. — Δὲν εἶνε μεγάλο, κύριε Τέλη ;

ΤΕΛΗΣ. — Ἀκούς ἐκεῖ ! Εἶνε ὁ βασι- λῆς τῶν τσουρεκιῶν ! Θὰ το μοιρά- σωμε σὲ τρία, καὶ πάλι θὰ μὰς πέσῃ πολὺ . . . Πόσο ἔχει ;

ΟΥΡΑΝΙΑ. — Ὅγδοντα λεπτά . . . Ὅρι- στε τὰ ρέστα, εἴκοσι . . .

ΤΕΛΗΣ, μετὰ ὕψος ἡγεμονικόν. — Κράτησέ τα, νὰ πάρῃς καραμέλες.

ΟΥΡΑΝΙΑ. — Εὐχαριστῶ, κύριε Τέλη.

ΜΙΧΑΛΗΣ, πρὸς τὴν Οὐρανίαν. — "Ε, ποῦ εἶσαι! Θά τες μοιράσωμε.

ΟΥΡΑΝΙΑ. — Ναί, σύχασε.

ΜΙΧΑΛΗΣ. — "Ε, καὶ τί ὦρα δειλινίζουν ἐδῶ;

ΤΕΛΗΣ. — Εἶνε ὥρῃς ἀκόμη. "Επειτα, πρέπει νὰ το κερδίσωμε.

ΜΙΧΑΛΗΣ. — Καὶ με τί τρόπο;

ΤΕΛΗΣ. — "Ωραία ἐρώτησις! Νά, παίζοντας. Πρέπει νὰ διασκεδάσωμε καλά. "Όταν λείπουν οἱ γάτοι, χορεύουν τὰ ποντίκια. Κ' ἐμεῖς τώρα θὰ κάμωμεν ὄργια.

ΜΙΧΑΛΗΣ. — Τί πράγμα;

ΤΕΛΗΣ. — Νά, θὰ χαλάσωμε τὸν κόμο.

ΜΙΧΑΛΗΣ. — Εὐκόλο αὐτό.

ΟΥΡΑΝΙΑ. — Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ παίζωμε ἥσυχα παιγνίδια;

ΜΙΧΑΛΗΣ. — "Αφῆσέ μας ἥσυχους, με τὰ ἥσυχα παιγνίδια σου!

ΤΕΛΗΣ. — Τὰ ἥσυχα παιγνίδια εἶνε γιὰ τοὺς ἄρρωστους. "Εμεῖς, ποῦ δόξα τῷ Θεῷ εἴμεθα καλά, θὰ παίζωμε τὸ Λεωφορεῖον. "Εγὼ τώρα εἶμαι ὁ ἀμαξηλάτης* σὲς εἰσθε τὰ ἄλογα. Σταθῆτε. (Τοὺς βάζει ζώνας με κουδουνάκια, με τὸ ἓνα χέρι πέρνει τὰ χαλινάρια καὶ με τὸ ἄλλο τὸ μασιγίον του.) Βάρδα ἐμπρός! ἐμπρός! . . ντέ! . .

(Τρέχουν γύρω εἰς τὸ δωμάτιον, ἀνατρέποντες τὰ καθίσματα. "Ο Τέλης κτυπᾷ τὸ μαστίγιον καὶ ξεφωνίζει ντέ! . . "Επιτέλους κουράζεται καὶ κρατεῖ τῆλόγα του, φωνάζων ἄλτ!)

ΜΙΧΑΛΗΣ. — Οὐφ! (Κάθεται)

ΟΥΡΑΝΙΑ. — Δὲν ἀντέχω πιά.

ΜΙΧΑΛΗΣ, κυττάζων τὸ τσουρέκι. — Τὸ τρέξιμο φέρνει πείνα. ἀλήθεια, Οὐρανία;

ΟΥΡΑΝΙΑ. — "Αλήθεια, κ' ἐγὼ ἐπεινάσα.

ΤΕΛΗΣ, γελῶν. — Χά, χά, τῆλόγα μου θέλουν σανό. "Αμ θὰ τοὺς δώσω ἐγὼ! (Πλησιάζει τὸ τραπέζιον καὶ κόπτε το τσουρέκι εἰς τρία.) "Εμπρός, πέρνετε! ("Ο Μιχάλης καὶ ἡ Οὐρανία πέρνουν καθένας τὸ κομμάτι του τὴν στιγμήν ποῦ ὁ Τέλης ἀπλύνει νὰ πάρῃ τὸ ἰδικόν του, ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ παρουσιάζεται ἡ Κα Γλυκοφρυάου.)

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Οἱ Αὐτοί, Κα Γλυκοφρυάου

ΤΕΛΗΣ, ἐκπληκτος. — "Η θεία!

Κα ΓΛΥΚΟΦΡΥΑΟΥ. — Τὴν ὥρα ποῦ ἀνέβαινα, ἄκουσα τέτοιο θόρυβο, ποῦ ἐνόμισα ὅτι γκρεμίζουν τὸ σπίτι. Μὰ τί ἐκάμνατε;

ΤΕΛΗΣ. — "Επαί, αμιν τὰ ἄλογα, θεία μου.

Κα ΓΛΥΚΟΦΡΥΑΟΥ, πρὸς τὸν Τέλην. — Πολὺ κουραστικὸ παιγνίδι γιὰ ἓναν ἄρρωστο!

ΤΕΛΗΣ ἐν ἀμνηχανίᾳ. — Μά . . . ξέρετε, ἐγὼ ἔκαμνα τὸν ἀμαξηλάτη!

Κα ΓΛΥΚΟΦΡΥΑΟΥ, βλέπουσα τὸ τσουρέκι. — Τί εἶνε αὐτό; τσουρέκι; ἂ, εἶνε πολὺ βαρὺ, καὶ ἀπορῶ πῶς ἡ Κατερίνα . .

ΤΕΛΗΣ. — "Οχι! ἡ Κατερίνα, θεία μου, ἐγὼ τὸ ἀγόρασα . . με λεπτά δικά μου . .

Κα ΓΛΥΚΟΦΡΥΑΟΥ. — "Α, ἐνόησα . . γιὰ τὰ παιδιὰ.

ΤΕΛΗΣ. — Ναί. Θεία μου, ἤθελα νὰ τοὺς τρατάρω . . (κατ' ἰδίαν) μὰ καὶ τὸν ἑαυτό μου!

Κα ΓΛΥΚΟΦΡΥΑΟΥ. — Πολὺ καλά. Ξεύρετε ὅμως, καί μενέ μου Τέλη, ὅτι δὲν ἐδιάλεξες καλὴν ἡμέρα γιὰ νάρρωστίτησι;

ΤΕΛΗΣ, κατ' ἰδίαν. — Δὲν ἐδιάλεξα καλὴν ἡμέρα; . . Τί θέλει νὰ πῇ: Μήπως τὸ ἐνόησε;

Κα ΓΛΥΚΟΦΡΥΑΟΥ. Εἶπα με τὸ νοῦ μου: τὸ σπίτι μου εἶνε πολὺ σοβαρὸ γιὰ ἓνα παιδί σὰν τὸν Τέλην, κ' ἐπροσκάλεσα σήμερα . . .

ΤΕΛΗΣ, ζωηρῶς. — Ποιόν, θεία μου;

Κα ΓΛΥΚΟΦΡΥΑΟΥ. — "Ολους σου τοὺς φίλους!

ΤΕΛΗΣ. — Τοὺς φίλους μου! (Κατ' ἰδίαν.) "Αχ, νὰ μὴν ἀκούσω τὴ συμβουλὴ τῆς Κατερίνας!

Κα ΓΛΥΚΟΦΡΥΑΟΥ. — Δυσηρεστήθησαν ποῦ δὲν σε ἤρξαν' ἐπειτα ὅμως, εἰς τὸ τραπέζι, με τὰ γλυκίσματα, ἔγιναν εὐθυμότατοι.

ΤΕΛΗΣ, κατ' ἰδίαν. — Καλὰ τὴν ἔπαθα με τὸ τέχνασμα τοῦ Παναγιῆ!

Κα ΓΛΥΚΟΦΡΥΑΟΥ. — Τοὺς ἄφισα νὰ τρώγουν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς "Ελενίτσας, καὶ ἤλθα μιά στιγμή διὰ νὰ ἰδῶ πῶς εἶσαι.

ΤΕΛΗΣ, ζωηρῶς. — Εἶμαι καλλίτερος, θεία μου . . Τὸ κεφάλι μου πέρασε σχεδὸν ὁλοσδιόλου . . καὶ ἂν θέλετε . .

Κα ΓΛΥΚΟΦΡΥΑΟΥ, ψάουσα τὸν σφυγμόν του. — "Ο σφυγμός σου κτυπᾷ δυνατὰ . .

Δὲν εἶσαι καλά, παιδί μου!

ΜΙΧΑΛΗΣ καὶ ΟΥΡΑΝΙΑ, μετ' ἐνδιαφέροντος. — Εἶνε ἄρρωστος, κυρία;

Κα ΓΛΥΚΟΦΡΥΑΟΥ. — Ναί, παιδιὰ μου, εἶνε ἄρρωστος καὶ ἔχει ἀνάγκη ἥσυχίας. Φοβοῦμαι μὴν εἶνε κολλητικὴ ἡ ἀσθενεία του . . δὲν μπορεῖτε νὰ μείνετε μαζὶ του, πρέπει νὰ πάτε 'στὸ σπίτι σας, ("Ο Μιχάλης καὶ ἡ Οὐρανία διευθύνονται πρὸς τὴν θύραν.) "Α, πάρτε καὶ αὐτὸ τὸ τσουρέκι! (Τοῖς δίδει τὸ τεμάχιον τοῦ Τέλην.)

ΜΙΧΑΛΗΣ καὶ ΟΥΡΑΝΙΑ. — Εὐχαριστοῦμεν, κυρία.

ΤΕΛΗΣ, κατ' ἰδίαν. — Πάει τὸ δειλινό μου! ἂχ, τί μου κάνει τὸ τέχνασμα τοῦ Παναγιῆ! (Φθάνει τὰ παιδιὰ εἰς τὴν θύραν καὶ τοὺς λέγει χαμηλοφώνως:) Νά μου το ξαναφέρετε ἄμω θὰ φύγῃ ἡ θεία.

ΜΙΧΑΛΗΣ, χαμηλοφώνως. — Τί; γιὰ νὰ πάρωμε τὴν ἄρρωστίαν σας;

ΤΕΛΗΣ, θυμωμένος. — Καὶ προτιμᾷτε νὰ πάρτε τὸ τσουρέκι μου!

ΜΙΧΑΛΗΣ. — Κοντὰ 'στὸ νοῦ! . . .

ΜΙΧΑΛΗΣ καὶ ΟΥΡΑΝΙΑ. — "Αντίο σας, κύριε Τέλη, περαστικά! ("Εξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΤΕΛΗΣ, Κα ΓΛΥΚΟΦΡΥΑΟΥ ἔπειτα ΚΑΤΕΡΙΝΑ.

Κα ΓΛΥΚΟΦΡΥΑΟΥ, σοβαρῶς. — Παιδί μου Τέλη, ἀνησυχῶ, πολὺ.

ΤΕΛΗΣ. — Μὴν ἀνησυχῇτε, θεία μου.

Κα ΓΛΥΚΟΦΡΥΑΟΥ. — Μὰ ξέρεις . . εἶνε τώρα ἐπιδημία ἰλχρᾶς . .

ΤΕΛΗΣ, ζωηρῶς. — Μὰ δὲν ἔχω ἰλαρά.

Κα ΓΛΥΚΟΦΡΥΑΟΥ. — Καὶ πῶς το ξέρεις;

ΤΕΛΗΣ, ἐν ἀμνηχανίᾳ. — Τὸ ξέρω, γιατί . . γιατί . .

Κα ΓΛΥΚΟΦΡΥΑΟΥ. — "Ελπίζω κ' ἐγὼ νὰ μὴν ἔχῃς ἰλαρά . . φοβοῦμαι ὅμως μήπως ἀρχίζει καμμία ἀσθένεια ἀκόμη σοβαρωτέρα . . Αὐτὸς ὁ πονοκέφαλος 'στὴν ἡλικία σου, εἶνε σύμπτωμα ἀνησυχαστικόν. "Επειτα, τὸ παιγνίδι ποῦ σ' εἰσέρηκα νὰ παίζης, αὐτὸς ὁ σφυγμός ὁ ταχύς, ἐκεῖνο τὸ πελώριο τσουρέκι ποῦ ἤσουν ἑτοιμος νὰ φάγῃς, εἶνε ἄλλα συμπτώματα ἐπίσης ἀνησυχαστικά . . Φοβοῦμαι πολὺ, καὶ τὸ καθήκόν μου, εἶνε νὰ εἰδοποιήσω τὴ μητέρα σου. "Αμ γυρίσω 'στὸ σπίτι, θὰ τῇς γράψω ἀμέσως.

ΤΕΛΗΣ, ζωηρῶς. — Θέϊτα μου, σᾶς παρακαλῶ παλὺ, μὴ το κάμετε!

Κα ΓΛΥΚΟΦΡΥΑΟΥ. — Μά . . .

ΤΕΛΗΣ, ὡς ἄνω. — Περιμένετε ὡς αὐρίον, σᾶς παρακαλῶ πολὺ!

Κα ΓΛΥΚΟΦΡΥΑΟΥ. — "Ας εἶνε' ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ πείσης ἀμέσως 'στὸ κρεβάτι σου.

ΤΕΛΗΣ. — Ναί, θεία μου, ὅτι θέλετε! (Κατ' ἰδίαν) "Αχ, τὸ τέχνασμα τοῦ Παναγιῆ!

Κα ΓΛΥΚΟΦΡΥΑΟΥ, κρᾶζουσα. — Κατερίνα!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ, εἰσερχομένη. — "Ορίστε, κυρία.

Κα ΓΛΥΚΟΦΡΥΑΟΥ. — Νὰ περιποιηθῇς τὸ παιδί. Νά του κάμῃς ἀμέσως ἓνα ζεστό ἀπόψι, ἂν πεινάσῃ, μιά σουπίτσα καὶ τίποτε ἄλλο . . ἄκουσες; τίποτε ἄλλο!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Μάλιστα, κυρία.

ΤΕΛΗΣ, κατ' ἰδίαν. — "Ω, τὸ τέχνασμα τοῦ Παναγιῆ!

Κα ΓΛΥΚΟΦΡΥΑΟΥ. — Λοιπὸν ἀντίο, παιδί μου. Πρέπει νὰ γυρίσω 'στὸς προσκεκλημένους μου. Θὰ ἔλθω αὐρίον τὸ πρῶν νὰ ἰδῶ πῶς εἶσαι καὶ ἂν πρέπη νὰ γράψω τῇς μητέρας σου. "Ελπίζω ὅμως ὅτι ἡ ἀσθένεια θὰ προληφθῇ. ("Εξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Θ'

ΤΕΛΗΣ, ΚΑΤΕΡΙΝΑ

ΤΕΛΗΣ. — Βλέπεις τί παθαίνω, Κατερίνα;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Τὰ βλέπω . . Φαίνεται ὅτι ἡ θεία σας τὰ ἐκατάλαβε . .

ΤΕΛΗΣ. — "Ετσι μοῦ φαίνεται καὶ μένα!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Γιατί δὲν τῇς το εἶπατε;

ΤΕΛΗΣ. — Θὰ τῇς το πῶ αὐρίον. Σήμερα ἠμποροῦσε νὰ με παρεξηγήσῃ . .

Θὰ ἐνόμιζε ὅτι το κάμνω γιὰ τὰ γλυκίσματα . .

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — "Αλήθεια.

ΤΕΛΗΣ. — Καλὰ μου τῶλεγε, Κατερίνα, πῶς θὰ τιμωρηθῶ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — "Αν μάκούγατε . .

ΤΕΛΗΣ. — Δὲν θὰ ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ πάγω νὰ κοιμηθῶ, ἐνῶ οἱ φίλοι μου τρώγουν καὶ διασκεδάζουν. "Ας εἶνε! Πρέπει νὰ ὑπακούσω Δόσε μου τώρα ἓνα ζεστό, καὶ γιὰ τὸ βράδυ κάμει μου μιά σούπα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ. — Τί κρῖμα!

ΤΕΛΗΣ. — "Υπομονή! (Στενάζων.) Καλὰ λέγει ἡ παροιμία: "Όπως στρώτης ἔτσι θὰ πλαγιάσῃς."

Πίπτει ἡ αὐλαία.

[Berthe Vadier] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια 'Ιδε σελ. 308.)

Τί ὥραϊον ἄσμα! τί γλυκεῖα καὶ τρομώδης φωνή! "Όποια ἀπόλαυσις διὰ τὸν Βαλεντίνον, ὅλη ἐκείνη ἡ θαυμασία ἐνετική νύξ! . .

"Αλλὰ τὴν ἐπομένην . . καμμία ἀπάντησις ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Μονταρλὺκ* τὴν μεθεπομένην τὸ ἴδιον ὁλόκληρος ἡ ἐβδομάς παρέρχεται ἐν σιωπῇ. "Ο Βαλεντίνος δὲν ἤξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ. "Ημεῖς ὅμως, οἱ ὅποιοι γνωρίζομεν τὸν ἔντιμον χαρακτήρα τοῦ κ. Πονηρίδου, δὲν ἠμποροῦμεν νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ πιστὸς ὑπηρέτης ἔβαλε πάλιν τὸ δακτυλάκι του; . . Ναί, ναί, αὐτὸ εἶνε! "Ο Πονηρίδης εἶχε συμφέρον νὰ στερήσῃ τὸν Βαλεντίνον προστάτου ἰσχυροῦ, σοβαροῦ καὶ εὐγενοῦ. "Εγραψε λοιπὸν πρὸς τὸν κύριον Μορταρλὺκ μίαν ἀνώνυμον ἐπιλήν, — δὲν πιστεύω νὰ σας ἐκπλήττῃ τοῦτο . . — διὰ τῆς ὁποίας ὁ πρέσβυς ἐπληροφορεῖτο, ὅτι ἓνας τυχοδιώκτης, αὐτοκαλούμενος βαρῶνος Κερκόξ, ἐπρόκειτο νὰ φθάσῃ εἰς Βενετίαν, ὅτι εἶχε δραπετεύσῃ ἐκ Γαλλίας διὰ νὰποφύγῃ τὴν καταδίωξιν, καὶ ὅτι ἡ Αὐτοῦ "Εξοχότης ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ πληροφορίας ἀπὸ τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς "Αστυνομίας τῶν Παρισίων . . .

Διὰ τοῦτο ὁ κύριος Πρέσβυς δὲν ἔδιδε καμμίαν ἀκρόσιν εἰς τὴν περὶ ἀκροάσεως αἰτήσιν τοῦ Βαλεντίνου Κερκόξ. "Εξ ἄλλου ὁ Βαλεντίνος ἔπαυσε νάνησυχῇ διὰ τὴν σιωπὴν τῆς Προεδρίας, καὶ οὕτως τὴν ἐσυλλογιζέτο πλέον: Εἶχεν ἄλλα εἰς τὸν νοῦν του. Πρὸ δύο ἡμερῶν εἶχαν ἀρχίσῃ τὰ θορυβώδη καὶ τρελὰ Καρναβάλια* ἡ Βενετία εἶχε μεταβληθῇ εἰς Τρελόπολιν, καὶ ὁ Βαλεντίνος δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ πρωτοπάγῃ καὶ τί νὰ πρωτοῖδῃ! . .

Χωρὶς καμμίαν προσπάθειαν, μόνον

ἀπὸ τὴν διάθεσιν λαοῦ φύσει εὐθύμου, φύσει ἀστείου, ὁ δημόσιος βίος ἐν Βενετίᾳ εἶχε γίνῃ διαρκὴς κωμωδία. Παντοῦ παίζον κωμωδίαν: εἰς τὰς πλατείας, εἰς τὰς διώρυγας, εἰς τὰ μαγαζεῖα, εἰς τὰ καφενεῖα, εἰς τὰ μέγαρχα τῶν πλουσίων καὶ εἰς τὰ σπίτια τῶν πτωχῶν. Παντοῦ μορφοασμοί, τοῦμπες, ἀστεῖα, γέλια . . .

"Αλλ' ἰδοὺ τρεῖς ξένοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐφόρεσαν ἀκόμη ἀποκριάτικον ἐνδυμα. Πῶς γίνεται αὐτό; εἶνε ἀνάρμοστον, ἀπρεπές! Γρήγορα! "Ο Βαλεντίνος Κερ-

ταὶ εἰς φυγὴν. Καὶ δὸς του γέλια ὁ κόσμος. Μπα! τί ἔχει ὁ ἄρχων Τρουφαλδίνος; "Ο ἄρχων Τρουφαλδίνος ἔχει τρομερὸν ἔδοντόπονον, καὶ ὁ ἐξοχώτατος Βαλιάρδος, δέκτωρ τῆς Βονωνίας, τοῦ ὑπαγορεύει με στόμφρον τὴν συνταγήν: «Πάρε, τῷ λέγει, ἓνα μῆλον* κόψε το εἰς τέσσερα ἴσα μέρη, βάλε τὸ ἓνα μέσα εἰς τὸ στόμα σου, καὶ ἔπειτα χῶσε τὸ κεφάλι σου μέσα εἰς τὸν φούρνον, καὶ ἄφησέ το ἐκεῖ ἐωςὅτου τὸ μῆλον ψηθῇ. Σοῦ ἐπίσχομαι ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ὀδοντόπνονος θὰ σου περάσῃ.»

* Παντοῦ παίζον κωμωδίαν. (Σελ. 317, β'.)

κὲς ἂς φορέσῃ τὴν κομψὴν στολὴν τοῦ Λέλιου, τοῦ περιπατοῦς τροβαδούρου* ὁ Γιαννίδης ἂς γίνῃ Πιερρότος* ὁ Πονηρίδης ἂς μεταβληθῇ εἰς Σκαπίνον.*)

Μασκαρεύονται λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς καὶ ἀναμειγνύονται μετὰ τῶν πολλῶν μασκαράδων, οἱ ὁποῖοι παίζουν παντοῦ κωμικὰς σκηνάς, αὐτοσχεδιαζομένας ἐπὶ τόπου, πρὸς γενικὴν διασκέδασιν καὶ θυ-

"Αλλὰ νὰ καὶ ἡ Ζερμπινέττα, περνᾷ μ' ἓνα γαρύφαλλο 'στὸ χέρι. "Ο Ταρτάλις, ἓνας χονδρὸς χάχας με γυαλιά, βάζει 'στὸ μάτι τὸ ἄνθος, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ πάρῃ με χίλια λόγια, ποῦ δὲν ἔχουν καμμίαν ἔννοιαν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην περνᾷ ὁ Καπετὰν -Σπαδέντος, πατριζέται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ταρτάλια, καὶ ὁ χονδρὸς ἄνθρωπος πίπτει ἀνάσκελα, καὶ

* Κυνηγᾷ τὸν Λέλιον . . ὁ Λέλιος φεύγει. . . (Σελ. 317 στήλ. γ'.)

μυδιὰν. Φθάνουν εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ "Αγίου Μάρκου. "Α, νὰ ὁ Σκαρμποῦτσος (εἶδος Καραγκιόζη.) "Αρπάζει ἀμέσως τὸν φίλον μας Πιερρότον, τοῦ κάμνει ἓνα σωρὸ κομπλιμέντα καὶ τοῦ προτείνει νὰ τοῦ πωλήσῃ τὸ σπίτι του. Μὰ δὲν ξέρεις τί ὥραϊο σπίτι! . . Καὶ διὰ νὰ δώσῃ ἐν δεῖ γ μ α εἰς τὸν ἀγοραστήν, ὁ Σκαρμποῦτσος βγάζει ἀπὸ τὸν μανδύαν του μίαν μεγάλην πέτραν, τὴν ἀφίνει 'στὰ χέρια τοῦ ἐκπληκτοῦ Γιαννιοῦ, καὶ τρέπε-

ἐξακολουθεῖ νὰ λέγῃ . . "Αλλὰ τὸ γαρύφαλλον εἶνε διὰ τὸν Βαλεντίνον, ὁ ὁποῖος τὸ πέρνει μ' ἐν μαιδιάμα.

Νὰ τώρα καὶ ὁ χειρουργός, μετὰ τὸ κλυστήρι του, ὁ ὁποῖος ἔχει πολὺ ἐπιθετικὰς διαθέσεις. Κυνηγᾷ τὸν Λέλιον. . . ὁ Λέλιος φεύγει . . ὁ ἄλλος ἐπιμένει . . "Εν τῷ μεταξύ, ἐπιμεβαίνει ἀποτόμως ὁ Πουλιτσινέλλας: «Βρρρ! βρρρ! . . βρρρ! . . Πήγαίνε νὰ χαθῇς, παλῆάνθρωπε τοῦ διαδόλου! . . βρρ . . Γαῖδαρε, ποῦ δὲν ξέρεις νὰ κάμῃς οὔτε ἓνα κλυστήρι! . .

"Αχ, πῶς πονῶ! πῶς πονῶ! . . Βρρρ! . . » Κεῖ ὁ Πουλιτσινέλλας, κρατώντας τὴν κοιλίαν του, φεύγει χοροπηδῶν ἀπὸ τοὺς πόνοους.

Σ. τ. Μ.

*) Πρόσωπα τοῦ δημόδου ἰταλικοῦ θεάτρου, ὅπως παρ' ἡμῖν ὁ Φασουλῆς, ὁ Περικλέτης, κτλ. "Ο Σκαπίνος εἶνε ὁ πονηρὸς καὶ ἀπιστος ὑπηρέτης.

